

RESSÒ DE LA PARAULA

Cridats (II): no seduïts

La novetat revolucionària que obre el cercle tancat del pensament quan prenem una decisió en la vida, consisteix, tal com diem, a escoltar una crida que ens ve des de fora. Una crida que pot contradir o modificar el nostre pensament. En tot cas, és una crida que il·lumina, donant un altre sentit, radicalment nou, a la nostra decisió.

Aquest sentit nou fa canviar la manera d'expressar-nos. Ja no diem: «he decidit això o allò»... «m'agradaria fer», sinó que diem «el que el Senyor espera de mi és això o allò»... «Ell em crida a triar aquest camí...».

Arribar a viure aquest canvi requereix una condició fonamental: discernir la seva veu, en el conjunt de sons, invitacions, paraules, missatges, que ens embolcallen. Aquesta és una condició no gens fàcil de realitzar.

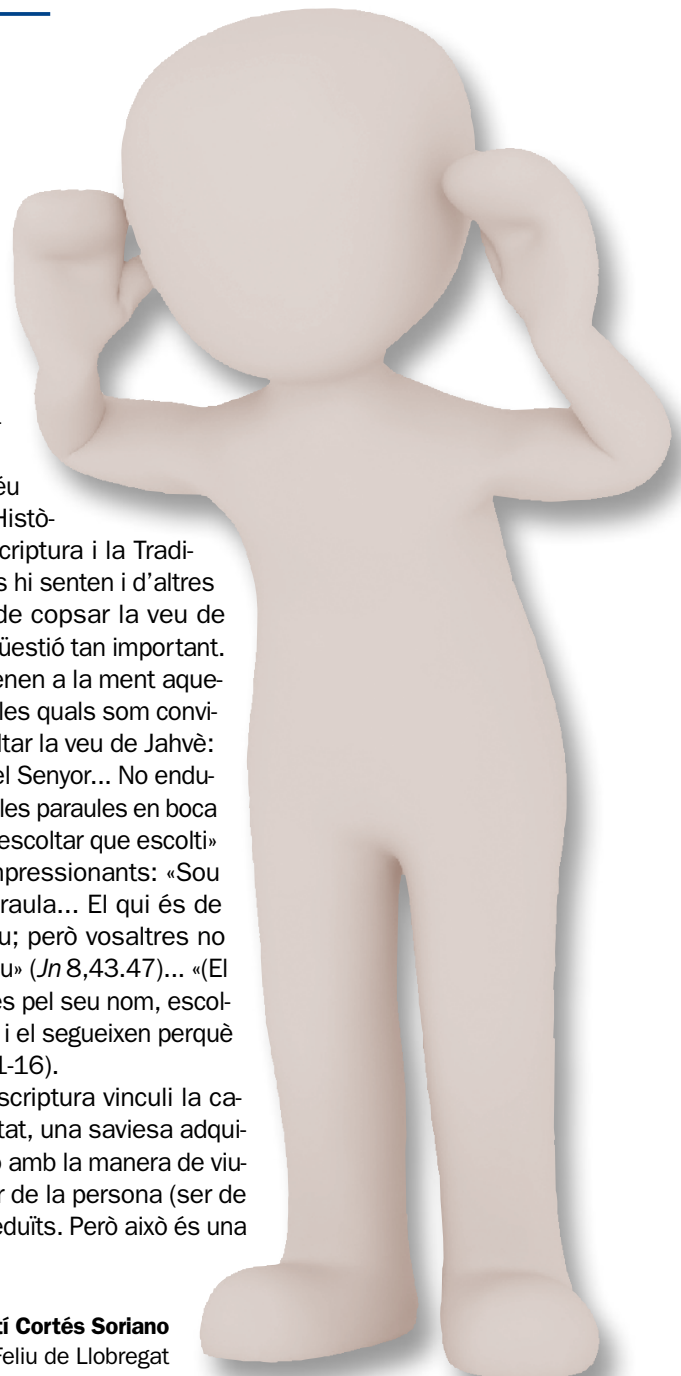
Les dificultats són diverses. Vivim en una societat sorollosa i el soroll sembla alliberar-nos d'allò important, d'aquí ve que amb por fugim del silenci. A més, ens atordeixen milers de veus. Estudis sociològics han arribat a calcular la quantitat ingent de missatges que rep cada dia un jove. La majoria de missatges, no diríem que són «crides», però sí estímuls amb una forta càrrega seductora. Creiem ingènuament que som lliures enmig d'aquesta societat desenvolupada i moderna, només pel fet de poder triar entre milers de possibilitats que se'ns ofereixen. Actuem com si la vida fos un immens supermercat o uns grans magatzems, on entrem com a senyors, capaços d'optar voluntàriament (quan en realitat som conduïts per la màgia poderosa del màrqueting). La crua realitat és que vivim seduïts, no cridats. El comerç, la política, el mercat, saben el que cal fer per a guanyar clients i adeptes seduïts, estímulant els nostres ressorts més espontanis i superficials. En aquest marc no hi pot haver «crida» (vocació), perquè ser cridat és ser tractat com a persona,

és a dir, com algú, capaç d'escoltar, interioritzar, conèixer, buscar i respondre lliurement. Qui és conscient d'això i supera l'engany, viu quelcom semblant a qui s'allibera del soroll i troba la música.

Ser capaç de copsar la veu de Déu és un repte que travessa tota la Història de la Salvació, la Sagrada Escripura i la Tradició viva de l'Església. ¿Per què uns hi senten i d'altres no? ¿De què depèn ser capaç de copsar la veu de Déu? Aquí hem parlat d'aquesta qüestió tan important. I sempre que ens la plantejem venen a la ment aquelles paraules del Salm 95(94), en les quals som convidats amb desig vehement a escoltar la veu de Jahvè: «Tant de bo escolteu avui la veu del Senyor... No endurieu el vostre cor» (vv. 7-11). O aquelles paraules en boca de Jesús: «Qui tingui orelles per a escoltar que escolti» (Lc 8,8) i aquelles altres, més impressionants: «Sou incapaços d'escoltar la meua paraula... El qui és de Déu, escolta les paraules de Déu; però vosaltres no les escolteu, perquè no sou de Déu» (Jn 8,43.47)... «(El Bon Pastor) crida les que són seves pel seu nom, escolten la seva veu, perquè són seves i el segueixen perquè coneixen la seva veu» (cf. Jn 10,1-16).

Ens sorprèn que la Sagrada Escripura vinculi la capacitat d'escoltar, no a una habilitat, una saviesa adquirida amb l'estudi o la tècnica, sinó amb la manera de viure (no endurir el cor) i amb l'ésser de la persona (ser de Déu). Ens alegra ser cridats i no seduïts. Però això és una cosa molt comprometedora.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Glorificar Déu... i agrair

Les desgràcies, les malalties, generalment acosten les persones que les sofreixen. Creem empatia. Els va passar als deu leprosos de l'evangeli d'avui. Tal com manava la Llei, vivien apartats de la societat, fora del poble perquè, per ser leprosos, eren considerats impurs. Allí, junts, s'ajudaven a sobre-viure.

En Naum, un d'ells, era de casa bona. Cada dia, la seva filla li portava el menjar en una cistella que deixava sobre una pedra. La nena restava amagada darrere uns roures, un tros enllà. Així veia el pare, ni que fos de lluny.

Aquell dia, però, va sortir de l'amagatall per donar-li un encàrrec de part de la mare: «Es diu que aquesta

tarda vindrà, al poble, Jesús de Natzaret, tingut com un profeta, que cura malalts.»

La nova aviat la van saber tots deu. I, expectants, vigilaven el camí del poble. Quan veieren i sentiren l'aldarull, entengueren que era el grup de Jesús. Van sortir i de lluny estant —com manava la Llei— cridaren aparatosament: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres». El criden pel nom i per l'ofici.

Jesús se'n compadeix, és clar. I els envia els sacerdots —tal com manava la Llei— perquè certifiquessin la seva guarició. Ells havien de creure les paraules de Jesús. I sí, s'adonaren que estaven curats.

Però un d'ells no tenia sacerdot a qui anar perquè era una samarità, diguem un estranger. I aquest se'n

tornà cap a Jesús, cridant glòries a Déu. I ara, ja guarit, no s'atura a distància, sinó que va fins als peus de Jesús per donar-li gràcies. Glòria a Déu i gràcies a Jesús. Vet aquí el gran agraïment.

Jesús, fent el sorprès, pregunta pels altres nou. Estaven atrapats en fer-se examinar pels sacerdots i complir la Llei. En canvi, el samarità que no tenia Llei, tornà a agrair. Que mai el neguit pel compliment de la llei externa ens apagui la iniciativa del cor.

Només aquest estranger sentirà la benaurança de Jesús: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe t'ha salvat». La fe t'ha retornat la dignitat. Ves a gaudir-la enmig dels germans.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Llamados (II):
no seducidos

La novedad revolucionaria que abre el círculo cerrado del pensamiento cuando tomamos una decisión en la vida, consiste, como decimos, en escuchar una llamada que nos viene desde fuera. Una llamada que puede contradecir o modificar nuestro pensamiento. En todo caso, es una llamada que ilumina, dando otro sentido, radicalmente nuevo, a nuestra decisión.

Este sentido nuevo hace cambiar la manera de expresarnos. Ya no decimos: «he decidido esto o lo otro»... «me gustaría hacer», sino que decimos «lo que el Señor espera de mí es esto o lo otro»... «Él me llama a elegir este camino».

Llegar a vivir este cambio requiere una condición fundamental: discernir su voz, en el conjunto de sonidos, invitaciones, palabras, mensajes, que nos envuelven. Esta es una condición nada fácil de realizar.

Las dificultades son diversas. Vivimos en una sociedad ruidosa y el ruido parece liberarnos de lo importante, de ahí que con miedo huyamos del silencio. Además, nos aturden miles de voces. Estudios sociológicos han llegado a calcular la cantidad ingente de mensajes que recibe al día un joven. La mayoría de ellos, no diríamos que son «llamadas», pero sí estímulos con una fuerte carga seductora. Creemos ingenuamente que somos libres en medio de esta sociedad desarrollada y moderna, solo por el hecho de poder elegir entre miles de posibilidades que se nos ofrecen. Actuamos como si la vida fuera un inmenso supermercado o unos grandes almacenes, donde entramos como señores, capaces de optar a voluntad (cuando en realidad somos conducidos por la magia poderosa del marketing). La cruda realidad es que vivimos seducidos, no llamados. El comercio, la política, el mercado, saben lo que hay que hacer para ganar clientes y adeptos seduciendo, estimulando nuestros resortes más espontáneos y superficiales. En este marco no puede haber «llamada» (vocación), porque ser llamado es ser tratado como persona, es decir, como alguien capaz de escuchar, interiorizar, conocer, buscar y responder libremente. Quien es consciente de ello y supera el engaño, vive algo parecido a quien se libera del ruido y encuentra la música.

Ser capaz de captar la voz de Dios, es un reto que atraviesa toda la Historia de la Salvación, la Sagrada Escritura y la Tradición viva de la Iglesia. ¿Por qué unos oyen y otros no? ¿De qué depende ser capaz de captar la voz de Dios? Aquí hemos hablado de esta cuestión tan importante. Y siempre que nos la planteamos vienen a la mente aquellas palabras del Salmo 95(94), en las que somos invitados con deseo vehemente a escuchar la voz de Yahvé: «Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor... No endurezcáis vuestro corazón» (vv. 7-11). O aquellas palabras en boca de Jesús: «Quien tenga oídos para oír que oiga» (Lc 8,8) y aquellas otras, más impresionantes: «No podéis escuchar mi palabra... El que es de Dios, escucha las palabras de Dios; vosotros no las escucháis, porque no sois de Dios» (Jn 8,43.47)... «(El Buen Pastor) las llama una a una, escuchan su voz, porque son suyas y le siguen porque conocen su voz» (cf. Jn 10,1-16).

Nos sorprende que la Sagrada Escritura vincule la capacidad de escuchar, no a una habilidad, una sabiduría adquirida con el estudio o la técnica, sino con la manera de vivir (no endurecer el corazón) y con el ser de la persona (ser de Dios).

Nos alegra ser llamados y no seducidos. Pero eso es algo muy comprometedor.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Inici de curs de la Delegació
d'Ensenyament

En una combinació de treball, cultura, formació, pregària i lleure, un grup de mestres i professors de religió es van reunir a Vilanova i la Geltrú el passat 17 de setembre. Per una banda, es van concretar les línies del curs per a la Delegació d'Ensenyament, amb els objectius, trobades i activitats. A més, es va visitar i conèixer els murals de l'absis de la Parròquia de Sant Antoni Abat de la població, obra del pintor Lluçà Navarro. Després del dinar per estrènyer llaços de germanor, es va realitzar un moment de pre-

gària a l'estil de Taizé a la Parròquia de Santa Maria, de La Geltrú.

Per al proper curs es manté la iniciativa «Els cafès dels divendres»: sessions formatives de 18 a 20 h, amb reconeixement del Departament d'Educació de la Generalitat, segons aquest calendari:

7 d'octubre	4 de novembre	2 de desembre
13 de gener	3 de febrer	3 de març
14 d'abril	5 de maig	2 de juny.

► **Aniversari de la dedicació del Temple de Santa Magdalena.** El dia 11 d'octubre de 1103 es va dedicar el temple parroquial de Santa Magdalena, a Esplugues de Llobregat. Al llarg d'aquests 919 anys, l'església s'ha tirat a terra i s'ha tornat a construir tres vegades, però sempre al mateix lloc, reaprofitant les mateixes pedres i engrandint la construcció, per donar-hi més cabuda.

Des de ja fa uns anys, es recorda aquesta data com a moment fundacional de la parròquia, amb la celebració de l'eucaristia i, a continuació, un sopar compartit. Així serà també enguany, el proper dimarts dia 11, a les 20 h, amb la presència del bisbe Agustí.

► **Visita de la Secretaria General de Vic a la Casa de l'Església.**

El passat 26 de setembre, el secretari general del Bisbat de Vic i altres membres de la Secretaria General van visitar la nostra seu diocesana. Era una ocasió de treball en xarxa i d'intercanvi fraterno, per compartir els aprenentatges en la implementació i ús de programes informàtics de treball molt útils per a les cúries diocesanes. També, en certa manera, ha resultat com una resposta a la visita que els treballadors de la Cúria de Sant Feliu van realitzar a la de Vic el mes de maig passat.

► **Reunió d'arxiprestes d'inici de curs.** El bisbe Agustí, amb el seu consell episcopal, es va reunir amb els nou arxiprestes de la diòcesi el passat 28 setembre. Va haver temps per valorar la celebració sinodal a la Sagrada Família i altres temes i línies d'acció per al nou curs.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

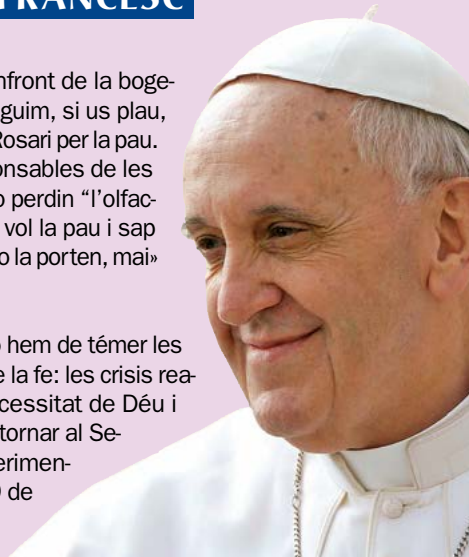

► **@Pontifex_es:** «Recorreguem sovint a Maria, Mare dels creients! Les diverses formes de devoció mariana, especialment el res del Sant Rosari, ens ajudaran a viure el nostre camí de fe i de testimoniatge cristià» (7 de maig).

► **@Pontifex_es:** «Qui segueix a Crist va on està Ell, en el mateix camí. Busca a qui està perdut, s'interessa per qui està lluny, es pren de debò les situacions de qui sofreix, sap plorar amb qui plora, teneix la mà al proïsme, se'l carrega sobre les espatlles» (8 de maig).

► **@Pontifex_es:** «Enfront de la bogeria de la guerra, seguim, si us plau, resant cada dia el Rosari per la pau. I resem pels responsables de les nacions, perquè no perdin "l'olfacte de la gent", que vol la pau i sap bé que les armes no la porten, mai» (8 de maig).

► **@Pontifex_es:** «No hem de témer les crisis de la vida i de la fe: les crisis reaviven la nostra necessitat de Déu i ens permeten així tornar al Senyor, tornar a experimentar el seu amor» (9 de maig).

Ordenacions diaconals a la vista

Diumenge **23 d'octubre de 2022, a les 18.30 h, a la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès**, els seminaristes Manuel Sagrao Corazón Rodríguez Garrido i Josep Sellarés Mestre, rebran l'ordenació diaconal de mans del bisbe Agustí. Serà una ocasió de goig per a la nostra Església diocesana, no només per als qui assistiran presencialment a la Basílica de Santa Maria, ja que la celebració serà retransmesa en directe pel [canal YouTube](#) i per la [web del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat](#). Coneguem una miqueta més els dos futurs diaques:

Josep Sellarés

Manuel S.C. Rodríguez

M: La de la Mare de Déu de Montserrat, de Viladecans, tot i que em van batejar i vaig rebre la primera comunió en altres parròquies de la població.

En quines parròquies has col·laborat com a seminarista?

J: Ho he fet a dues parròquies de Vilanova: la de Sant Antoni Abat i la de Santa Maria de la Geltrú. També a la de Sant Vicenç màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

M: Jo també he col·laborat en parròquies del meu municipi, Viladecans: la de Mare de Déu de Montserrat i la de Sant Joan Baptista. L'última, on continuo ara, és la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès.

Per què has volgut ordenar-te a Vilafranca del Penedès?

J: En primer lloc, una ordenació a la parròquia pot ser un testimoni vocacional en el si de la comunitat que t'acompanya. En segon lloc: per les arrels fami-

liars, des del meu naixement fins a la proximitat amb Moja, lloc de residència de la família per part de l'avi patern.

M: La meua acció pastoral més activa en els darrers anys ha estat a Vilafranca. D'aquesta manera, a banda de la gran capacitat del temple, dona la possibilitat de fer viure l'ordenació diaconal als joves i a tota la comunitat de forma propera a tot hom.

Què tens al cor a les vigílies de l'ordenació?

J: Agraïment, respecte i felicitat. Sento un profund agraïment per totes les persones (preveres i laics) que m'han acompanyat durant aquests anys previs a l'entrada al Seminari i al llarg d'aquest; com també a l'Església que m'ha acollit en la persona del bisbe i que s'ha materialitzat en les parròquies a les quals he pogut servir. També experimento el respecte davant la missió que se'ns encomanarà sent conscient de les pròpies fragilitats.

M: Són dies de molts preparatius, no m'ho pensava, que la celebració comportés tants detalls... Comencen a venir una mica de nervis, pel que suposa aquesta opció elegida lliurement. Un canvi d'estat que dona sentit a una nova vida, de lliurament total a Déu i de servei. Dins meu, em deixo portar cap al que vol el Senyor, però ple de joia i de goig, per aquest camí que Déu ha elegit per a mi.

Quants anys tens? Quina professió o estudis tens?

Josep: Tinc 29 anys. Abans d'entrar al Seminari, vaig començar el grau en enologia a la Universitat Rovira i Virgili, però al començar els estudis al Seminari, això va quedar aparcat. Per altra part, en el món laboral he fet d'àrbitre de bàsquet.

Manolo: Tinc 53 anys, acabats de fer. Vaig estudiar FP d'automoció, però em vaig endinsar en el món d'internet i això ha esdevingut la meua professió.

Quina ha estat la teua parròquia de referència?

J: Malgrat m'he batejat i he rebut la primera comunió en altres parròquies, la meua de referència ha estat la de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú. Allí vaig participar de la vida parroquial com a jove i on s'ha anat desenvolupant la vocació.

▶ **XXVI Trobada catalana de Portants del Sant Crist.** Torrelles de Foix va acollir el diumenge 25 de setembre aquesta Trobada de Portants del Sant Crist de Catalunya, que cada any se celebra a una població diferent. Hi van participar vint Cossos de Portants de diferents indrets de Catalunya.

La jornada, amb un dia esplèndid, va començar amb un esmorzar per a les colles participants. Tot seguit es va

portar a terme el Viacrucis pels carrers del poble acabant a l'Església de Sant Genís on hi va haver una missa amb tots els participants. Aquests dos actes litúrgics van estar presidits pel nostre bisbe Agustí.

Després de la missa es va fer el lliurament del testimoni, simbolitzat amb una creu, al Cos de Portants de Sant Quintí de Mediona, que organitzarà la trobada l'any vinent i es va fer entrega d'un record a cada agrupació de Portants. Es va acabar amb un dinar de germanor al Casal Torrellenc.

La trobada va ser un signe de «caminar junts» com a Església i de donar testimoni del Crist a la nostra societat amb esperit fraterne i sinodal.

▶ **Trobada d'animadors de cant al Prat.**

La Trobada General de tardor dels animadors de cant per a la litúrgia enguany es realitza a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, del Prat de Llobregat, els propers dies 22 i 23 d'octubre. Aquestes trobades de tardor es van iniciar l'any 1971 a Montserrat, juntament amb els cursos d'estiu, i

des de 1984 s'han anat realitzant en continuïtat en poblacions diverses de tota la geografia catalana, participant així en les realitats parroquials de cada lloc.

El programa d'enguany inclou, entre altres moments, la vetlla de pregària del dissabte 22, una visita als espais naturals del Delta del Llobregat i l'eucaristia dominical, presidida pel bisbe Agustí Cortés.

Les inscripcions, a data d'avui, continuen obertes, però sense l'opció a allotjament, que ara ja ha d'anar a càrrec de cada participant. Es poden formalitzar les inscripcions a través del web de les Trobades www.trobadesanimadorsdecant.cat

AGENDA

▶ **Trobada d'inici de curs per a preveres i diaques.** Tindrà lloc el dimarts 11 d'octubre, a la Casa de l'Església, en sessió matinal, per a tot el clergat diocesà.

▶ **8a temporada de Sons Corbera.** Aquest cicle de concerts, interpretats en llocs emblemàtics de Corbera de Llobregat, i amb un repertori ben variat de música, que va de la clàssica barroca, renaixentista i medieval, al jazz i pop, comença una nova edició. El primer concert serà divendres 14 d'octubre a les 20.30 h, al Monestir de Sant Ponç, amb el pianista Albert Guinovart.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ga 4,22-24.26-27.31-5,1 / SI 112 / Lc 11,29-32]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu; sant Daniel Comboni, bisbe, fundador dels Missioners Combonians.

11. ■ Dimarts [Ga 5,1-6 / SI 118 / Lc 11,37-41]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fundadora de les Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dimecres [1Cr 15,3-4.15-16; 16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Seraff de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Dijous [Ef 1,1-10 / SI 97 / Lc 11,47-54]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

14. ■ Divendres [Ef 1,11-14 / SI 32 / Lc 12,1-7]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dissabte [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i dra. de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / SI 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Santa Hedvig (Eduvigis), religiosa cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Galderic.

Diuenge XXVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«¿Només aquest estranger ha tornat per donar gràcies al Senyor?»

El Papa Francesc ha insistit diverses vegades en la necessitat de dir: «gràcies» (a més de «perdó» i «puc fer això?»). De vegades ens costa molt ser agraïts, sobretot amb les persones amb les quals ens relacionem habitualment: l'espòs/a; pares, fills, educadors, veïns, amics. Gairebé donem per suposat que ens han de fer aquells favors o bé que no cal agrair-los-hi res. Però Jesús és sensible a l'agraïment. Ho veiem a l'evangeli. Ell cura deu leprosos però només un, *quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies*. En aquest moment Jesús manifesta la seva estranyesa: *No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou?* Pensem que la guarició d'un leprós era tornar-lo a la vida: ara podia viure amb la família, amb els amics, anar al temple; en definitiva, fer vida normal. Però els altres nou no van pensar a agrair res al Senyor. A la primera lectura veiem també la guarició d'un leprós, pagà, Naaman de Síria. *Un cop curat se'n tornà cap a l'home de Déu i li digué: Accepta el present del teu servidor* i quan Eliseu refusa per dues vegades rebre res, Naaman confessa: *D'ara endavant el teu servidor no oferirà cap víctima a altres déus sinó només al Senyor*. Sap que la seva purificació és obra de Déu a través del profeta; la guarició el porta a la fe; igual que el leprós de l'evangeli que es prosterna davant Jesús (és a dir, l'adora). Sant Pau ens recorda el gran do de Déu: *Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell*. I ja abans ha afirmat: *Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist*. Davant aquest do tan gran com és la salvació (molt més important que qualsevol curació del cos), no hauríem de manifestar contínuament el nostre agraïment al Senyor? La millor forma de fer-ho és sens dubte l'Eucaristia on també adorem el Senyor i manifestem la nostra fe.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra. Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó. Naamán dijo entonces: «Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor».

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 2,8-13)

Querido hermano:

Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito: Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.»

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús, rostro en tierra, dándole gracias. Este era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado».